

ind under Forslaget, og hvis det gaar i Udvalg, havde jeg tænkt mig at ville stille et Ændringsforslag i den Retning, for saa vidt den højtærede Finansminister, hvad jeg meget vil anbefale, kunde tiltræde et saadant Forslag. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

L. Rasmussen: Hvis jeg ikke husker fejl, var det ved en Udtalelse her i Salen i sidste Samling, vel nok under Finanslovens 3die Behandling, at den højtærede Finansminister bebudede Fremsættelsen af et Forslag som det, vi nu have til Behandling. Jeg var den Gang af den Mening, som ogsaa Finansministeren var og er af, at det vilde være overordentlig rigtigt og heldigt, baade for Staten og Debitorerne, at faa en endelig Ordning paa alle disse svævende Gældsspørgsmaal, hvor der Aar efter Aar indgives Andragender om Henstand med Afdrag og Renter osv., og hvor man mere eller mindre havde en Følelse af, at Staten til syvende og sidst ikke vilde kræve alt sit Tilgodehavende. Men hvor meget eller hvor lidt den vilde kræve, var der ingen, der vidste noget om, og man havde Gælden hængende som et Damoklessværd over Hovedet, navnlig paa de Steder, hvor man faktisk er ude af Stand til at betale den.

Der er i Virkeligheden ingen Mening i at figurere med store Summer i Opgørelsen over Statens finansielle Forhold, naar disse Summer egentlig slet ikke ere til, og derfor er jeg meget glad over, at Finansministeren har gjort Alvor af at fremsætte dette Forslag, saa at vi nu maaske faa en Afgørelse af alle disse Spørgsmaal. Der er jo navnlig et af Numrene her, nemlig Grindsted—Grene-Mergelbanen, som jeg kender noget til og interesserer mig noget for, fordi den ligger i den Kommune, hvor jeg hører hjemme, og jeg selv er Interessent i Mergelbanen. Jeg skal ikke komme ind paa, om de Summer, som her ere opførte, ere de rigtige overfor de forskellige Steder, ikke en Gang overfor det Selskab, hvoraf jeg er Medlem, og jeg kender ikke Forholdene andre Steder, kan ikke vide noget om det. Jeg ved f. Eks. ikke, hvordan de økonomiske Forhold ere for disse Havne og for de andre Mergelbaner, der ere nævnte, og skal det nærmere undersøges, maa det være det Udvalg, der bliver nedsat om Sagen, som faar med det at gøre. Der kan naturligvis være noget i, hvad det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) sagde om Havnen i hans Valg-

kreds, at paa en Maade blive de vedkommende daarligere stillede ved at faa disse Penge eftergivne, som efter dette Forslag skulle eftergives, end nu, thi saa skulle de ud med Kontanter. Vi blive saaledes paa en Maade daarligere stillede, skønt vi af 128,000 Kr. kun skulle betale 24,000 Kr., thi vi skulle laane disse 24,000 Kr., og dem skulle vi betale Renter og Afdrag af. Stillingen har simpelthen været den, at til Dato have vi saa godt som ikke betalt hverken Afdrag eller Renter, vi have betalt 2,000 Kr. i Afdrag af et Laan paa 130,000 Kr., og saa kan man sagtens blive daarligere stillet. Men det er kun paa en Maade, og saaledes maa det ogsaa i Virkeligheden være med Havnen deroppe ved Helsingør. Sagen er, at Staten kan kræve de 130,000 Kr. af os, og den kan ogsaa kræve hele Summen for Havnen, og det er en ren Naadessag, at den ikke gør det.

Det vil ganske vist knibe overordentlig haardt for os, thi de 128,000 Kr.s Gæld til Staten er ikke den eneste Gæld, vi have, vi have stor Gæld ved Siden af, som vi baade skulle betale Afdrag af og svare Renter af, og nu faa vi altsaa Renter og Afdrag af de 24,000 Kr. til. Men vi faa dog det store Gode, at i Stedet for at have 128,000 Kr. hængende over Hovedet, faa vi 24,000 Kr., som vi vide, hvad er, og som vi vel til syvende og sidst kunne magte. Derfor siger jeg, at hvordan det forholder sig med de andre Numre, ved jeg ikke, men det forholder sig saadan med os, at i og for sig kan det blive strengt nok, men at vi dog ere glade ved at faa 128,000 Kr. slettede og i Stedet for nøjes med 24,000 Kr.

Jeg har for saa vidt ikke den fjerneste Indvending mod Forslaget. Men jeg havde ganske vist tænkt mig en Ting, og det var, at man ikke vilde have fordret disse Penge udbetalte nu til 11. Juni Termin — det er en ret kort Frist —, men at man kunde være kommen ind paa at afdrage det i Løbet af 3—4—5 Aar. Det skal jeg dog ikke sige saa meget om, thi jeg holder ogsaa paa, at naar vi nu faa denne Opgørelse, skal det være en Opgørelse af Sagen og en Ende paa Sagen. Det kunde nemlig være, at kom vi ind paa Afdrag i 5—10 Aar, vilde Folk, naar der var gaaet et Par Aar, igen komme med Andragender om Udsættelse osv. Der kan naturligvis indtræffe særlige Forhold, der kunne gøre, at vi ogsaa her maatte indrømme, at der trods det en Gang vedtagne maatte gøres Afgivelse. Men ellers synes jeg, [at nu maa vi, saa vidt menneskeligt